

שבויה
באפלה

ס. ל'ו קאמילס

"הסדרה שהצליחה לשחק עם המוח שלי..." קולין הובר (אהבה מכוערת)

כמה מילים משולחן העורכות:

ישנם דברים שלא מדברים עליהם. ישנם סיפורים שלא חוזרים עליהם. כאלו שאם נשמע עליהם בחדשות, נזדעזע. רומנים אפלים הם אותם הסיפורים שמאחורי הסיפורים. הם סיפורים קשים כמו אונס, זנות וחטיפה. פיתוח שיח על נושאים קשים שמובאים מזווית נשית ומנקודת מבט אחרת שלא נמצא בספרות. אך כשהם באים בצורת ספר, ארוז בסיפור אהבה מפתיע, הם הופכים למנותקים מהמציאות. וכשהחשכה מנותקת מהמציאות, היא מפחידה פחות. כשהאפלה מתוחמת בין כריכה קדמית ואחורית או מוארת באור הקורא הדיגיטלי, הסקרנות עולה, האדרנלין מציף, ואנחנו חייבות לדעת במה מדובר.

דווקא על המקומות האפלים בנפש האדם, מעניין אותנו לחקור, להתבונן, קל לנו יותר לקרוא עליהם. כתיבה טובה, מאפשרת לנו להבחין בין מציאות לדמיון. והדמיון משחרר אותנו מכבלי המציאות. ואז השמים הם הגבול וכל סיפור אפל יכול להכיל סיפור אהבה נוגע לב ובלתי ניתן לעיכול. בכל חשכה יימצא אור קורן מבפנים שמחמם את הלב פי שניים.

את, הקוראת, מוצאת את עצמך מוצפת שאלות ותהיות. את סולדת מהגיבור, כואבת על הגיבורה, ובכל זאת את מתאהבת. לא מבינה איך זה קורה, בודקת שוב את התהליך שעברת יחד עם הגיבורים. ומתאהבת מחדש.

אולי הוא בעצם הקורבן. אולי היא בעצם את. אולי הם בעצם אנחנו.

קריאה מענגת.

גלי, ורד.

תקציר

רומן אפל.

אוליביה רו איס בת השמונה-עשרה יפהפייה, תמימה ועקשנית מאוד, ניחנה בחושניות אפלה שלא ניתן להתכחש לה או להסתירה, אף שמנסה לשווא את שניהם. היא התעוררה זה עתה במקום מוזר. כבולה ובעיניים מכוסות, קול גבר רגוע מקדם את פניה. שמו כיילב, אף שהוא דורש ממנה שתפנה אליו בשם 'מאסטר'. היא מפחדת מהגבר החזק, הסדיסט והיהיר שמחזיק בה בשבי, אך מה שמדירה שינה מעיניה השרויות בחשכה, היא המשיכה הלא רצויה שיש לה כלפיו. אזהרה: בספר ישנם מצבים טורדי מנוחה, הסכמה מפוקפקת, שפה בוטה ואלימות גרפית.

"אני מאוד ברגנית, ונדיר שאני מחלקת חמישה כוכבים לספר שאינו קלאסיקה. אבל עם שבויה באפלה, לו היו לי יותר מחמישה כוכבים הייתי גם נותנת יותר..." - טרין פישר, סופרת רבי המכר של ה-NY TIMES, ('מאד ויין').

"זו הסדרה שהצליחה לשחק עם המוח שלי, כמו ששום סדרה אחרת לא הצליחה מעולם! תכתבי מה שאת רוצה ותחתמי בשמי. זה מה שאני רוצה!" - קולין הובר, סופרת רבי מכר בינלאומיים ('אהבה מכוערת').

"ספר פשוט מדהים! שנים שלא נשבתי כך על ידי ספר. תודה רבה לכל מי שלחץ עליי לקרוא!!" - אלית'ה רומינג, סופרת ה-NY TIMES, ('השלכות').

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פתח דבר

נקמה, כִּילֵב הזכיר לעצמו. זאת המטרה של כל זה. נקמה שתוכננה במשך שנים-עשרה שנה ובעוד חודשים ספורים תמומש.

כמאמן שְפָחוֹת, הוא הכשיר לפחות עשרים נשים שונות. אחדות התנדבו מרצון, הציעו את עצמן כשפחות תענוגות כדי להימלט מחיים של מחסור, לאחר שהחליטו להקריב את החופש שלהן למען הביטחון. אחרות הגיעו אליו בלית ברירה, בנות של איכרים עניים שרצו להיפטר מהן בתמורה לנדוניה. כמה מהן היו הנשים מספר ארבע או חמש של שיחיים ובנקאים, שבעליהן שלחו אותן אליו ללמוד לספק את תשוקותיהם המסוימות מאוד. אבל השפחה הזאת, האישה שבחן מהעבר האחר של רחוב הומה — היא היתה שונה. היא לא באה מרצון, גם לא בכפייה, וגם לא נשלחה אליו. היא היתה כיבוש טהור.

כילב ניסה לשכנע את רִפִּיק לאמן בחורה מאחד הסוגים האחרים. הן יתאימו בצורה הטובה ביותר למשימה חשובה כזאת, מסוכנת פוטנציאלית, אבל רפיק עמד על דעתו. גם הוא חיכה זמן רב להשיג את נקמתו והוא סירב להותיר דבר בידי המקרה. הבחורה חייבת להיות מישהי מיוחדת באמת. היא חייבת להיות מתנה כה יקרה, שהכול ידברו עליה ועל המאמן שלה.

אחרי שנים כשוליה היחיד של מוחמד רפיק, התחיל כילב, בהדרגה, לבנות לעצמו שם משלו, והוא נודע כאדם יעיל ונחוש ותהיה אשר תהיה המשימה שהופקדה בידיו. הוא מעולם לא נכשל. כל השנים הללו הובילו אל הרגע הזה. הגיעה השעה להוכיח את עצמו בפני האיש שהוא חייב לו הכול, ובפני עצמו. רק מכשול אחד נותר בינו לבין נקמתו. המבחן האמיתי האחרון להיעדר נשמה — לגזול ממישהי במכוון את החופש שלה.

הוא לא זכר את שמותיהן; רבות כל כך הכשיר. וגם את זאת יוכל להכשיר, למען רפיק. התוכנית היתה פשוטה. כילב יחזור לאמריקה ויחפש מועמדת בשביל מה שהערבים מכנים 'מכירת הפרחים', זְהָרָה בְּיַע. המכירה הפומבית עמדה להיערך בארצו המאמצת, פקיסטן, בעוד קצת יותר מארבעה חודשים. אין ספק שהיא תהיה רוויה יפהפיות מארצות המנוהלות בדרך כלל על ידי גברים, שם המגבלה היחידה על רכישת נשים כאלה היא ההיצע והביקוש. אבל בחורה ממדינת עולם ראשון — זה ייחשב להישג של ממש. גם בחורות אירופאיות היו מבוקשות מאוד, אך אמריקניות נחשבו ליהלום שבכתר סחר התענוגות. שפחה כזאת תגבש את מעמדו של כילב כשחקן בעל שיעור קומה בעולם סחר התענוגות, ותעניק לו גישה לחוג הפנימי החזק בעולם.

הוא חיפש מישהי מהסוג הרגיל, יפהפייה להדהים, ענייה, ככל הנראה חסרת ניסיון, ועם נטייה טבעית לציות. ברגע שימצא אותה, רפיק ישלח אנשים שיסייעו לכילב להבריח את הנערה מהמדינה אל מקסיקו.

רפיק יצר קשר עם מכר, שיספק מקום מקלט בטוח במדרה שבמקסיקו בששת השבועות הראשונים, שבמהלכם יעזור כילב לשבויה שלו להתאקלם. ברגע שהיא תגיע לרמה סבירה של צייתנות, הם יעשו את המסע בן היומיים אל טוֹחְטֶפֶק ויעלו על מטוס פרטי. בסופו של דבר הם ינחתו בפקיסטן, ורפיק יסייע לכילב בשבועות

האחרונים של ההכשרה, עד הַזְהָרָה בְּיַע.

קל מדי, כיילב חשב לעצמו. אם כי כרגע, הוא ממש לא הרגיש ככה.

מנקודת התצפית שלו מעבר לכביש, בקו אלכסוני ממנה, כיילב בחן את הנערה שצפה בה בשלושים הדקות האחרונות. שיערה היה אסוף, פיה התעוות בהבעה זועפת בעודה נועצת מבט בקרקע מול רגליה. מדי פעם היא זעה במקומה, דבר שחשף אי שקט שלא היתה מסוגלת להסתיר. הוא תהה למה היא נראית מתוחה כל כך.

כיילב היה קרוב דיו לראותה, אך נסתר מספיק כך שכל שנראה ממנו היה רכב כהה, בעל חלונות כהים גם הם, אך סתמי לחלוטין. הוא היה בלתי נראה כמעט כפי שניסתה הנערה להיות.

האם היא מרגישה שחייה המוכרים ניצבים בשיווי משקל עדין על סף תהום? האם היא מרגישה במבטו הנעוץ בה? האם יש לה חוש שישי למפלצות? המחשבה העלתה בו חיוך. באופן עקום כלשהו, חלק ממנו קיווה שאכן יש לנערה חוש שישי לאיתור מפלצות באור יום מלא. אבל הוא צפה בה שבועות; היא לא היתה מודעת לנוכחותו כלל. כיילב נאנח. הוא היה המפלצת שאיש אינו חושב לחפש לאור היום. טעות נפוצה. אנשים מאמינים שהם בטוחים יותר לאור יום, חושבים שמפלצות יוצאות רק בלילה.

אבל הביטחון — כמו האור — אינו אלא למראית עין. מאחוריו, העולם כולו ספוג באפלה. כיילב ידע זאת. הוא גם ידע שהדרך היחידה להיות מוגן באמת היא להשלים עם האפלה, להתהלך בה בעיניים פקוחות לרווחה, להיות חלק ממנה. להותיר את אויבך קרובים. ולכן זה מה שעשה. הוא הותיר את אויביו קרובים, קרובים מאוד, עד שכבר לא היה מסוגל להבדיל היכן הם מסתיימים והיכן הוא מתחיל. כי אין שום הגנה; מפלצות אורבות בכל מקום.

הוא העיף מבט בשעונו, ושוב בנערה. האוטובוס איחר. הנערה, שנראתה מתוסכלת, התיישבה על הרצפה עם התרמיל על ברכיה. בתחנת אוטובוס רגילה היו נמצאים איתה אנשים נוספים, שהיו מסתובבים מאחוריה או יושבים על ספסל, אבל זאת לא היתה תחנה כזאת, ולכן כל יום ראה אותה כיילב יושבת לבדה תחת אותו עץ בקרבת הרחוב ההומה.

היא נולדה למשפחה ענייה, הגורם מספר שתיים בחשיבותו לאחר היותה יפהפייה. קל יותר להעלים אנשים עניים, אפילו באמריקה. בעיקר כשהאדם הנעדר מבוגר דיו כדי שאחרים יניחו שפשוט הסתלק. זה היה התירוץ הקבוע של הרשויות כשלא הצליחו למצוא אדם נעדר. הוא בטח הסתלק.

הנערה לא הפגינה כל סימן שבכוונתה לנטוש את תחנת האוטובוס, על אף העובדה שהאוטובוס שלה איחר בארבעים וחמש דקות, ומסיבה כלשהי זה עניין את כיילב. האם היא אוהבת את בית הספר כל כך? או שונאת את הבית כל כך? אם היא שונאת את הבית, זה יקל על העניין. אולי היא תראה בחטיפתה הצלה. הוא כמעט צחק — כן, בטח.

הוא בחן את בגדיה חסרי הצורה שלא החמיאו לה: מכנסי ג'ינס רחבים, קפוצ'ון אפור, אוזניות ותרמיל גב. זאת היתה התלבושת הקבועה שלה, לפחות עד שהגיעה לבית הספר. שם היא החליפה בדרך כלל למשהו נשי יותר, אפילו פלרטטני. אבל בסוף יום הלימודים היא החליפה בגדים בחזרה. הוא הירהר שוב באפשרות שהיא

שונאת את החיים בבית. האם היא מתלבשת בצורה כזאת כי חייה בבית מגבילים או לא יציבים? או כדי למנוע תשומת לב לא רצויה בשכונה מסוכנת, בדרך אל בית הספר וממנו? הוא לא ידע. אבל הוא רצה לדעת.

היה בה משהו מעניין שעורר בכיילב רצון לקפוץ למסקנה שהיא הנערה שחיפש, מישהי המסוגלת להשתלב בסביבה. מישהי שיש לה מספיק שכל בקוקוד בכדי לעשות מה שדמות סמכותית אומרת לה, או לעשות מה שהיא חייבת לנוכח סכנה. אחת ששורדת.

מעבר לכביש, הנערה התעסקה באוזניות שלה. עיניה בהו מאוכזבות בקרקע. היא היתה יפה, יפה מאוד. הוא לא רצה לעשות לה את זה, אבל איזו ברירה היתה לו? הוא השלים עם כך שהיא אמצעי להשגת מטרה. אם לא היא, אז מישהי אחרת, ובכל מקרה התחייבותו תהיה אחת.

הוא המשיך לנעוץ מבט בנערה הזאת, בשפחה הפוטנציאלית שלו, ולתהות באיזו מידה תקסום לאיש שהוא המטרה שלו. על פי השמועות, בין הנוכחים במכירה הפומבית השנה יהיה גם ולאדק רוסטרוביץ', אחד הגברים העשירים ביותר בעולם, וללא ספק אחד המסוכנים שבהם. זה האיש שבידיו תופקד השפחה, לפרק הזמן שיידרש לכיילב כדי להתקרב אליו ולהשמיד כל דבר היקר ללבו. ואז להרוג אותו. ובכל זאת, כיילב תהה, ולא בפעם הראשונה, מדוע היא קוסמת לו. אולי בגלל עיניה. אפילו ממרחק כזה הוא ראה כמה כהות הן, כמה מסתוריות ועצובות. כמה בוגרות הן נראות.

הוא טילטל את ראשו כדי להסדיר את מחשבותיו, אולם אז שמע את קול ההתנשפות וחריקת ההילוכים של הסעת בית הספר שהתקרבה מקצה הרחוב. הוא צפה בתשומת לב בפניה של הנערה מתרככות בהקלה. נראה שיש משהו מעבר להנעתו של האוטובוס, שיש כאן תחושת הימלטות, אפילו חופש. לבסוף האוטובוס עצר, בדיוק כשהשמש הגיעה סוף סוף לשיא עוצמתה. הנערה העיפה מבט מעלה במצח מקומט, השתהתה רגע, והניחה לאור לגעת בפניה לפני שנעלמה בתוך האוטובוס.

*

כעבור שבוע, כיילב ישב במקום הקבוע והמתין לנערה. ההסעה הגיעה והסתלקה, אבל הנערה לא היתה בתוך האוטובוס אז הוא החליט לחכות ולראות אם תופיע. כשכבר עמד לעזוב, הוא ראה אותה מופיעה בפניה ורצה בשיא המהירות לכיוון התחנה. היא הגיעה קצרת נשימה, כמעט נסערת. היא היתה יצור רגשי. ושוב הוא תהה מדוע היא נואשת כל כך להגיע לבית הספר.

כיילב השקיף אל הנערה מחלון מכוניתו. היא צעדה הלך ושוב, אולי משום שהבינה שהחמיצה את האוטובוס. כמה לא הוגן שרק לפני שבוע היא חיכתה לאוטובוס כמעט שעה, ואילו עכשיו הנהג לא חיכה לה כלל. אין נערה, לא עוצרים. הוא תהה אם היא תחכה שעה נוספת, רק כדי לוודא שבאמת אין תקווה. הוא הניד בראשו. התנהגות כזאת רק תחשוף אופי נואש. הוא קיווה שהיא תחכה ולא תחכה בו זמנית. הוא עצר מופתע לנוכח מחשבותיו הפזורות. הוא לא אמור לקוות לְדָבָר. יש לו הנחיות ומטרות משלו. פשוטות. ברורות. מוגדרות. אין מקום למוסר בענייני נקמה. מוסר נועד לאנשים טובים, והוא היה ההיפך המוחלט מאדם טוב. כיילב לא האמין

בישות עליונה או בחיים שלאחר המוות, אף שידע הרבה על דת מילדותו במזרח ארצות הברית. אבל אם יש חיים לאחר המוות, ואדם קוצר את אשר זרע בעולם הזה, נשמתו כבר ארוה. הוא יילך לגיהנום בשמחה – אחרי שוולאדק ימות. ומלבד זאת, אם יש אל אחד או אלים רבים, הם לא היו מודעים לקיומו של כיילב, אחרת אין ברירה אלא להסיק שהם לא שמו עליו זין. איש לא שם עליו זין, איש מלבד רפיק. ובהיעדר עונש בחיים שלאחר המוות, כיילב צריך לוודא שוולאדק רוסטוביץ' ישלם על חטאיו כאן, בעולם הזה.

כעבור עשרים דקות, הנערה פרצה בבכי, ממש כך על המדרכה, מולו. כיילב לא היה מסוגל להסב מבט. דמעות היו תמיד מסתוריות בעיניו. הוא אהב להסתכל עליהן, לטעום אותן. האמת שהן העמידו לו את הזין. הוא נהג לתעב את התגובה המותנית הזאת, אבל מזמן עבר את שלב התיעוב העצמי. התגובות הללו היו עכשיו חלק ממנו, לטוב או לרע. בעיקר לרע, הוא הודה בחיך וסידר את המכנסים.

מה יש בהן, בהפגנות רגש כאלה, שמתחפרות לו בבטן ולא מרפות? תאוה טהורה הציפה אותו כגל, כמו כאב עמוק המביא עמו רצון עז לכבוש אותה, לשלוט בדמעות שלה. בכל יום שחלף הוא חשב עליה יותר כשפחה ופחות כחידה. אף שנותר בה מסתורין, צפון מאחורי עיניים מושפלות.

בדמיונו הביזיקו תמונות של פניה התמימות, המתקוות, שטופות דמעות, בעודו אוחז בה על ברכיו. הוא כמעט היה מסוגל לחוש ברכות ישבנה העירום תחת ידו, בממשות משקלה הדחוק כנגד הזקפה שלו בעודו מצליף בה.

הפנטזיה לא האריכה ימים.

מכונית עצרה בפתאומיות מול הנערה. שיט. הוא נאנק בעודו מגרש ממחשבתו את התמונות. הוא כמעט לא היה מסוגל להאמין שזה קורה. איזה חרא מנסה לחטוף לו את הטרף.

הוא צפה בנערה מנידה בראשה, מסרבת להזמנתו של הנהג להיכנס למכונית. לא נראה שהטיפוס מקשיב. היא התחילה ללכת ולהתרחק מתחנת האוטובוס, אבל האיש עקב אחריה במכוניתו.

היה רק דבר אחד לעשות.

כיילב יצא מהמכונית, משוכנע למדי שהנערה לא הבחינה כמה זמן חנה שם. כרגע היא נראתה מפוחדת מכדי שתראה דבר פרט למדרכה שמול עיניה המושפלות. היא הלכה מהר מאוד, אוחזת בתרמיל מולה כמו במגן. הוא חצה את הכביש וצעד באיטיות בכיוונה. הוא סרק את השטח באגביות בעודו צועד ישירות מולה, בנתיב שיוביל להתנגשות ישירה.

הכול קרה מהר, לא צפוי לחלוטין. לפני שהספיק ליישם תוכנית פשוטה להיפטר מהאיום החיצוני, היא השליכה את עצמה פתאום אל בין זרועותיו והתרמיל צנח על האספלט בקול חבטה רם. הוא הסתכל לכיוון המכונית, אל הצללית ואל דמות הגבר המרתיעה. גם זה טורף.

"אלוהים," היא לחשה אל חולצת הטריוויו שלו. "פשוט תעמיד פנים, בסדר?" זרועותיה היו כפלדה סביב צלעותיו, קולה תחינה נואשת.

כיילב היה המום לרגע. איזו התפתחות מעניינת. האם הוא הגיבור בתרחיש הזה? הוא כמעט חיך.

"אני רואה אותו," הוא אמר והסתכל ישירות על הצייד האחר. איזה אידיוט, הוא עדיין

ישב במכונית בהבעה מבולבלת. כיילב חיבק את הנערה כאילו מכיר אותה. מבחינה מסוימת, זה היה נכון. בדחף שובב הוא החליק בידיו על צדי גופה. היא קפאה, ונשימתה נעתקה בגרונה.

המכונית והמתחרה הסתלקו לבסוף בעננת פיח ובחריקת צמיגים. עכשיו כשכבר לא נזקקה להגנתו, זרועותיה של הנערה מיהרו להרפות ממנו.

"מצטערת," היא אמרה בחיפזון, "אבל הבחור הזה לא הסכים לעזוב אותי בשקט." היא נשמעה מלאת הקלה, אך עדיין נסערת מהתקרית.

כיילב הביט בעיניה, הפעם מקרוב. הן היו כהות, מכשפות ועגומות בדיוק כפי שדמיין אותן. הוא גילה שהוא רוצה לקחת אותה בו במקום, להביא אותה לאיזה מקום סודי שם יוכל לחקור את מעמקי העיניים האלה, לפצח את המסתורין הצפון בהן. אבל לא עכשיו, זה לא הזמן או המקום.

"זאת לוס אנג'לס; סכנה, מזימות וכוכבי קולנוע! זה לא מה שכתוב מתחת לשלט 'הוליווד'?" הוא אמר בניסיון להפוך את האווירה לקלילה יותר.

הנערה הנידה בראשה בבלבול. מתברר שהיא עדיין לא היתה מוכנה להומור. אבל בעודה מתכופפת להרים את התרמיל היא אמרה: "אממ... האמת שאני חושבת שזה — 'זו כל כך לוס אנג'לס'. אבל זה לא כתוב מתחת לשלט 'הוליווד'. אין שום דבר מתחת לשלט 'הוליווד'."

כיילב כבש חיוך רחב. היא לא ניסתה להצחיק. היא חיפשה קרקע בטוחה. "את רוצה שאני אתקשר למשטרה?" הוא שאל בדאגה מדומה.

עכשיו כשהנערה הרגישה בטוחה יותר, נראה שהיא מבחינה בו באמת זו הפעם הראשונה, רגע מצער אך לחלוטין בלתי נמנע. "אממ..." העיניים שלה הבזיקו הלוך ושוב מעיניו, משתהות קצת יותר מדי על הפה שלו ומבזיקות משם אל נעלי הספורט שלה. "אני לא חושבת שצריך. ממילא הם לא יעשו שום דבר, יש פה בלי סוף מטורפים כאלה. וחוץ מזה," היא הוסיפה בהיסוס, "אפילו לא קלטתי את המספר של הרכב."

היא הסתכלה עליו שוב ועיניה סורקות את פניו, ואז נשכה את שפתה התחתונה והשפילה מבט לקרקע. כיילב ניסה לשמר את מבט הדאגה, כשלמעשה רק רצה לחייך. אז מה, הוא חשב לעצמו, הנערה חושבת שהוא מושך.

הוא הניח שרוב הנשים חושבות ככה, גם אם מאוחר יותר, או באיחור, הבינו את המשמעות האמיתית של המשיכה הזאת. ועדיין, תגובות נאיביות כאלה, כמעט תמימות, שיעשעו אותו תמיד. הוא הסתכל עליה, על הנערה הזאת, שבחרה להסתכל על הקרקע ולהעביר משקל מרגל לרגל.

בעודה עומדת שם, ונראה שכלל אינה מודעת לכך שהתנהגותה המבוששת והכנועה חותמת את גורלה, כיילב רצה לנשק אותה.

הוא חייב לצאת מהמצב הזה.

"את כנראה צודקת," הוא נאנח וחייך חיוך אוהד, "המשטרה לא תעזור בכלום." היא הינהנה קלות, עדיין נעה מרגל לרגל באי שקט, אפילו בביישנות עכשיו. "תקשיב, אתה יכול—"

"נראה לי שכדאי שאני—" הפעם הוא הניח לחיוך להשתלט על פניו.

"סליחה, קודם אתה," היא לחשה וסומק יפהפה הציף את פניה. החזות שלה כנערה

מתוקה וביישנית היתה משכרת. כאילו על הצוואר שלה תלוי שלט: "אני מבטיחה לעשות כל מה שתאמר."

באמת כדאי שהוא ילך. ברגע זה. אבל זה היה כיף כל כך. הוא הסתכל ימינה ושמאלה. אנשים יגיעו בקרוב, אבל עדיין לא.

"לא, בבקשה, התחלת לומר?" הוא בחן את שיערה השחור כפחם בעודה ממוללת אותו ללא הפוגה בין אצבעותיה. הוא היה ארוך וגלי ומיסגר את פניה. הקצוות הסתלסלו מעל תל שְׂדִיקָה. שדיים שימלאו יפה את כפות ידיו. הוא שם קץ לקו המחשבה הזה לפני שגופו יגיב.

היא נשאה אליו מבט. השמש האירה את פניה ישירות והיא צימצמה עיניים כשהסתכלה עליו. "אה... אממ... אני יודעת שזה מוזר, בהתחשב במה שקרה עכשיו... אבל, פיספסתי את האוטובוס שלי ו...". היא ניסתה לבטא את המילים במהירות, נבוכה, "אתה נראה בחור נחמד. כלומר, אני צריכה להגיש עבודות היום, אז בעצם תהיתי אם... אתה יכול להקפיץ אותי לבית הספר?"

החיוך שלו היה כמעט שטני. ושלה כה רחב עד שכל השיניים הלבנות והיפות שלה נגלו לעיניו. "בית הספר? בת כמה את?" היא הסמיקה בגוון עמוק יותר של ורוד.

"שמונה-עשרה! אני שמיניסטית, אתה יודע, מסיימת ללמוד בקיץ." היא נשאה אליו מבט בחיוך. השמש עדיין סינוורה אותה והיא צימצמה עיניים כשהסתכלה עליו ישירות. "למה?"

"אין סיבה," הוא שיקר, מנצל את תמימות הנעורים שלה, "פשוט את נראית יותר מבוגרת." עוד חיוך גדול — עוד יותר שיניים לבנות ויפות.

הגיע הזמן להפסיק עם זה.

"תקשיבי, הייתי שמח להקפיץ אותך, אבל אני לא יכול. קבעתי להיפגש עם ידידה שלי בהמשך הרחוב. בדרך כלל אנחנו נוסעים יחד, והיום תורה לנווט באומץ בתנועה של כביש 405." הוא העיף מבט בשעון שלו. "וכבר עכשיו אני מאחר." גל של סיפוק עבר בו למראה פניה שנפלו. עם המילה "לא", ועם המילה "ידידה". לא לקבל את מה שאת רוצה הוא תמיד השיעור הראשון.

"כן, לא, בטח — אני מבינה." היא התאוששה היטב, אבל בכל זאת הסמיקה. היא משכה בכתפיה באגביות ומבטה התרחק ממנו. "אני אבקש מאמא שלי שתקח אותי. אין בעיה." לפני שהספיק להציע ניחומים נוספים, היא עקפה אותו והרכיבה את האוזניות שלה. "תודה על העזרה עם האיש ההוא. נתראה."

בעודה ממהרת משם, הוא שמע קלושות את המוזיקה שרעמה באוזניה. הוא תהה האם המוזיקה רמה מספיק להטביע את המבוכה שלה.

"נתראה," הוא לחש.

הוא חיכה עד שהיא פנתה בקצה הרחוב ורק אז חזר למכונית שלו, התיישב מאחורי ההגה ופתח את הטלפון הנייד. הגיע הזמן לערוך את הסידורים לבחירה החדשה שלו.

התעוררתי עם כאב ראש נוראי והבחנתי בשני דברים בו זמנית: שחשוק, ושאני לא לבד. אנחנו בתנועה? העיניים שלי התרוצצו מטושטשות כמעט מתוך אינסטינקט, למצוא איזשהו שיווי משקל, לזהות משהו מוכר. הייתי בתוך טנדר, מושלכת באגביות על הרצפה.

נבהלתי וניסיתי לזוז מיד, אבל גיליתי שהתנועות שלי מגושמות ונטולות כוח. הידיים שלי נקשרו מאחורי הגב, הרגליים חופשיות אבל כבדות מאוד.

שוב ניסיתי למקד את המבט בחשכה. שני החלונות האחוריים היו כהים מאוד, אבל אפילו בחשכה האפלולית הצלחתי להבחין בארבע דמויות ברורות. מהקולות שלהם למדתי שאלה גברים. הם דיברו בשפה שלא הבנתי. זה היה שטף צלילים מהירים וקצרים. שפה עשירה, זרה מאוד... מזרח תיכונית אולי. אבל זה באמת משנה? המוח שלי אמר שכן, זה מידע מועיל. אבל אפילו הנחמה הזעומה הזאת לא שרדה לאורך זמן. זיהוי הקרחון לא מנע מה טיטאניק לטבוע.

האינסטינקט הראשוני שלי היה לצרוח. זה מה שאת עושה כשהסיוט הכי גדול שלך מתממש. אבל כבשתי את הדחף בשיניים חשוקות. אני באמת הוצה שהם ידעו שאני ערה? לא.

אני לא טיפשה מטבעי. ראיתי מספיק סרטים, קראתי מספיק ספרים וגרתי בשכונה מחורבנת מספיק זמן כדי לדעת שלמשוך תשומת לב הוא הדבר הכי גרוע שאת יכולה לעשות — כמעט בכל מצב. קול בתוך הראש שלי צעק עליו בלעג: "אז למה לעזאזל את כאן?" התכווצתי.

זה היה הגרוע בכל פחדיי, שאיזה סוטה מטורף עם טנדר יחטוף אותי, יאנוס אותי ויזרוק אותי חצי מתה. מהיום שקלטתי שהגוף שלי מתחיל להשתנות, לא חסרו סוטים ברחובות שאמרו לי בדיוק מה היו רוצים לעשות לי, לכולי. אז נזהרתי. צייתי לכל הכללים שמגדירים איך להפוך לבלתי נראית. הרכנתי את הראש, הלכתי מהר והתלבשתי בבגדים פשוטים. ובכל זאת הסיוט שלי מצא אותי. שוב. כמעט יכולתי לשמוע את הקול של אמא שלי בתוך הראש, שואל אותי מה עשיתי.

הם היו ארבעה. דמעות הציפו את עיניי ויבבה פרצה מהחזה שלי. לא הצלחתי לעצור בעצמי.

השיחה השתתקה בבת אחת. התאמצתי לא להשמיע שום צליל ולא לזוז, אבל הריאות שלי נאבקו לנשום, עלו וירדו בקצב הבהלה שלי. הם ידעו שאני ערה. הלשון שלי נחה עבה וכבדה בתוך פי. בדחף פתאומי צרחת: "תעזבו אותי", בקול הכי רם שיכולתי, כאילו אני הולכת למות, כי מי יודע, אולי זה היה נכון. צרחתי כאילו מישהו בחוץ יקשיב, ישמע אותי ויעשה משהו. הראש שלי פעם. "הצילו! שמישהו יעזור לי!"

התחלתי להשתולל, רגליי בועטות לכל הכיוונים בעוד אחד הגברים מנסה לתפוס אותן בידי. הטנדר היטלטל וקולות השוטים שלי המדברים בערבית הפכו רמים וכועסים יותר. בסופו של דבר הרגל שלי בעטה בכוח בפרצוף של זה שניסה לתפוס אותי. הוא הושלך לאחור אל צד הטנדר.

"הצילו!" צרחתי שוב.

האיש הזועם הסתער עליי שוב והפעם הכה בכוח רב בלחי השמאלית שלי. ההכרה שלי התחילה להיטשטש, אבל לא לפני שהכרתי במצב בגוף שלי, שהיה עכשיו דומם ונתון לחסדי ארבעה גברים שלא הכרתי. גברים שלא רציתי להכיר.

בפעם הבאה שחזרתי להכרה, ידיים גסות תפסו בי בכוח מתחת לזרועות, וגבר אחר החזיק ברגליים שלי. הם גררו אותי אל מחוץ לטנדר, אל אוויר הלילה. כנראה הייתי חסרת הכרה במשך שעות. הראש שלי כאב כל כך שלא יכולתי לדבר. הרגשתי כאילו מישהו בעט כדורגל לצד השמאלי של הפרצוף שלי ובקושי הצלחתי לראות בעין שמאל. בסחרחורת מוחלטת, וכמעט בלי שום אזהרה, הקאתי. הם שמטו אותי ואני פשוט התגלגלתי על הצד. בזמן ששכבתי שם מנסה להקיא עוד, השובים שלי צעקו זה על זה בקולות חסרי משמעות, מתקרבים ומתרחקים, קולות שבורים וצורמניים. שדה הראיה שלי הבזיק, צלול ואז מטושטש. ככה זה נמשך, כשכל פעולה גוררת דבר חדש. הייתי חלשה מכדי שאתנגד, ופשוט השענתי את הראש לצד הקיא שלי והתעלפתי שוב.

*

כעבור פרק זמן כלשהו חזרתי להכרה, או למצב תודעה כזה או אחר שהזכיר איכשהו הכרה. התעוררתי בתנועה חדה של הגוף. הכול כאב לי. הראש שלי פעם, הצוואר שלי היה נוקשה עד כדי כאב מפלח, וגרוע מכול, כשניסיתי לפקוח עיניים גיליתי שאני לא מסוגלת. משהו כיסה אותן.

הזיכרון חזר אליי בהבזקים. חריקת צמיגים. חיכוך מתכת במתכת. צעדים. ריצה. ריח מושק. אבק. חשכה. קיא. שבי.

גייסתי כל שמץ כוח שנותר בי וניסיתי להתרומם. למה אני לא מסוגלת לזוז? האיברים שלי סירבו לציית. המוח שלי הורה לגוף לזוז, אבל הגוף לא הגיב. גל חדש של בהלה הציף אותי.

דמעות צרבו מאחורי עפעפי העצומים. בחשש מפני הגרוע מכול, ניסיתי להסיר את כיסוי העיניים בתזוזה של הראש. כאב דקר במורד הצוואר שלי, אבל הראש שלי בקושי זז. מה הם עשו לי? הפסקתי לנסות לזוז. פשוט תחשבי, אמרתי לעצמי, תרגישי.

סרקתי את הגוף שלי במחשבותי. הראש שלי נח על כרית, הגוף מונח על משהו רך, כך שככל הנראה הייתי על מיטה. צמרמורת עברה בי. עדיין הרגשתי במגע בגדים על העור שלי — לפחות זה. בד סביב מפרקי הידיים שלי, בד סביב הקרסוליים, לא היה קשה להבין שאני קשורה למיטה. אלוהים! נשכתי שפתיים וכבשתי יפחת בכי כשקלטתי שבד החצאית הארוכה שלי משוך גבוה מעל הירכיים. הרגליים שלי היו פשוקות. הם נגעו בי? אל תתפרקי! נשפתי נשיפה ארוכה וקטעתי את המחשבה לפני שתתפוס אחיזה.

הרגשתי שלמה, שום אצבעות חסרות. התמקדתי במכוון בכאן ובעכשיו. כשווידאתי שהראש שלי עובד, נאנחתי אנחת רווחה קטנה שהיתה דומה יותר ליפחת בכי.

בשלב הזה שמעתי את הקול שלו.

"טוב מאוד. סוף סוף התעוררת. התחלתי לחשוב שנפצעת קשה." הגוף שלי קפא למשמע קול גבר. פתאום הייתי חייבת להכריח את עצמי לנשום. הקול היה עדין

במידה משונה, מודאג... מוכר? המבטא, ממה שהצלחתי לקלוט מעל לקול הצלצול באוזני, היה אמריקני, אבל היה בו משהו שונה.

הייתי אמורה לצרוח מרוב פחד, אבל פשוט קפאתי. הוא ישב בחדר; הוא צפה בי נלחצת.

אחרי כמה רגעים, שאלתי בקול רועד: "מי אתה?" לא היתה תגובה. "איפה אני?" נדמה שהמילים והקול שלי איטיים, כמעט משובשים, כאילו אני שיכורה.

שתיקה. חריקת כיסא. צעדים. הלב שלי הלם בכוח בחזי.

"אני המאסטר שלך." יד צוננת נלחצה אל המצח שלי, שהיה חלק מזיעה. שוב תחושה מציקה של היכרות. אבל זה היה מטופש. לא הכרתי אף אחד עם מבטא. "את במקום שאני רוצה שתהיי."

"אני מכירה אותך?" הקול שלי היה צרוד, נטול כל דבר מלבד רגש.

"עדיין לא."

מאחורי העפעפיים שלי, העולם התפוצץ בזרמים אלימים של אודם; החושך טבע באדרנלין. פחד חומצי כירסם בסינפסות שלי כשהוא קורא סכנה. סכנה. לברוח. לברוח! אל איברי הגוף. מוחי הורה ביללה לכל סיב ושריר להתכווץ. בכל כוח רצוני הוריתי לגוף להיאבק בכבלים שלי: התעוותי.

קרסתי בהתקפים של בכי היסטרי. "בבקשה... תשחרר אותי," יבבתי. "אני מבטיחה לא לספר לאף אחד. אני רק רוצה ללכת הביתה."

"אני חושש שאני לא יכול לעשות את זה." וכהרף עין, ים הייאוש גרר אותי מטה תחת הגלים המתנפצים. בקולו חסרו דברים רבים כל כך: אהדה, הטעמה, רגש, אבל דבר אחד לא חסר שם וזוהי הוודאות. לא הייתי מסוגלת להשלים עם זה, עם הוודאות שלו.

הוא הסיט את השיער מהמצח שלי, מחווה אינטימית שמילאה אותי תחושה מבשרת רעות. האם הוא מנסה להרגיע אותי? למה?

"בבקשה," בכיתי כשהוא המשיך ללטף אותי. הרגשתי במשקלו מתיישב על המיטה, והלב שלי גימגם.

"אני לא יכול," הוא אמר, "ויותר מזה... אני לא רוצה."

לרגע רק הבכי שלי ביפחות עמוקות ומיוסרות הפר את הדממה שלאחר ההצהרה הזאת. החשכה הפכה הכול לבלתי נסבל עוד יותר.

הנשימות שלו, הנשימות שלי, יחד בחלל ריק.

"אני אומר לך מה אני כן אעשה, אני אתיר אותך ואנקה את כל הפציעות האלה. לא רציתי שתתעוררי בשלולית מים. אני באמת מצטער על המכה בפנים," הוא ליטף באצבעותיו את עצם הלחי שלי, "אבל זה מה שקורה כשאת נאבקת מבלי לחשוב על ההשלכות."

"שלולית מים?" אמרתי במתח. "אני לא רוצה להיכנס למים. בבקשה," התחננתי, "פשוט תשחרר אותי." הקול שלו היה רגוע מדי, מעודן מדי, ענייני מדי, ויותר מדי... הזכיר לי את חניבעל לקטר ב'שתיקת הכבשים'.

"את צריכה אמבטיה, מתוקה." זאת היתה התגובה המבעיתה שלו. שלום, קלריס... לא יכולתי אלא לבכות בזמן שהוא שיחרר אותי. הידיים והרגליים שלי היו נוקשות וחסרות תחושה: נדמה שהן גדולות מדי, כבדות מדי, רחוקות מכדי שיהיו חלק ממני.

האם כל הגוף שלי נרדם? שוב ניסיתי לזוז, ניסיתי להכות אותי, לבעוט בו. ושוב המאמצים שלי התבטאו בתנועות עוויתיות, קצרות. מרוב תסכול הפסקתי לזוז. רציתי להתעורר. רציתי לברוח. רציתי להילחם. רציתי לפגוע בו. ולא יכולתי.

הוא השאיר את כיסוי העיניים עליו והרים אותי מהמיטה בזהירות. הרגשתי איך אני מתרוממת ונותרת תלויה בחשכה. הראש הכבד שלי נשמט על זרועו. הרגשתי בזרועות שלו. הרגשתי בבגדים שלו כנגד העור שלי.

"למה אני לא מצליחה לזוז?" התייפחתי.

"נתתי לך משהו קטן. אל תדאגי, זה יעבור." במצבי — מבוהלת, עיוורת בחשכה, איבריו כרוכים סביב איברי — הקול שלו לבש מרקם וצורה.

הוא העביר את משקלי בזרועותיו עד שהראש שלי נשמט על בד החולצה שלו.

"תפסיקי להיאבק." על פני השטח של הקול שלו נשמע שעשוע.

הפסקתי להיאבק וניסיתי להתמקד בפרטים שקשורים בו. הוא היה בבירור חזק, הניף את המשקל שלי אפילו בלי התנשפות. מתחת ללחי שלי הרגשתי בחזה הנוקשה שלו. הוא הדיף ריח קל של סבון, אולי גם זיעה קלה, ניחוח גברי שהיה מובחן אבל מוכר רק במעורפל.

לא עברנו מרחק גדול, רק כמה צעדים, אבל בשבילי כל רגע נדמה כמו נצח ביקום אלטרנטיבי, שאני שוכנת בו בתוך גוף של מישהי אחרת. אבל חזרתי והתרסקתי אל תוך המציאות ברגע שהוא הניח אותי בתוך משהו חלק וקר.

בהלה אחזה בי. "מה אתה עושה?"

שתיקה, ולאחר מכן קולו המשועשע. "אמרתי לך, אני מנקה אותך."

פתחתי את הפה לדבר, אבל פרץ ראשוני של מים קרים פגע בכפות הרגליים שלי. מרוב הפתעה פלטתי צווחה מבוהלת. בעודי מנסה לזחול בפתטיות מתוך האמבטיה על ידי גלגול הגוף לעבר השפה, המים התחממו והשובה שלי הניף אותי בחזרה לאמבטיה.

"אני לא רוצה לעשות אמבטיה. תעזוב אותי." ניסיתי להוריד את כיסוי העיניים ושוב ושוב חבטתי לעצמי בפנים כשהזרועות האיטיות שלי לא שיתפו פעולה. השובה שלי ממש התקשה לכבוש את צחוקו.

"לא אכפת לי אם את רוצה, את צריכה."

הרגשתי בידיים שלו על כתפי ואזרתי את כל כוחותי להתקפה. הזרועות שלי התחבטו באקראי ונחתו במקום כלשהו, אולי הפנים או הצוואר שלו. אצבעותיו התחפרו בשיער שלי כדי לעקם את הראש שלי לאחור בזווית לא טבעית.

"את רוצה שגם אני אתחיל בכוח?" הוא נהם כנגד האוזן שלי. כשלא עניתי הוא לחץ בחוזקה עם האצבעות עד שהקרקפת שלי התחילה לעקצץ. "תעני על השאלה."

"לא." לחשתי תוך יפחה מבוהלת.

בלי להשתהות רגע הוא הרפה מאחיזתו. לפני שהאצבעות שלו עזבו את השיער שלי, הן עיסו את הקרקפת. צמרמורת חלפה בי מרוב חלחלה.

"אני עכשיו אנזור ממך את הבגדים במספריים," הוא אמר בקול חסר הטעמה. "אל תיבהלי." שצף המים והלמות הלב שלי רעמו באוזני כשחשבתי עליו מפשיט אותי ומטביע אותי.

"למה?" שאלתי מבועתת.

האצבעות שלו ליטפו לי את העורף המתוח. רעדתי מרוב פחד. שנאתי את העובדה שאני לא מסוגלת לראות מה קורה, זה כפה עליי להרגיש הכול.

השפתיים שלו נצמדו פתאום לאוזן שלי — רכות, מלאות ולא רצויות. הוא התקרב כשניסיתי לעקם את הצוואר ולפתל את הראש הלאה ממנו. "יכולתי להפשיט אותך לאט, לקחת את הזמן, אבל זה פשוט יותר יעיל."

"אל תיגע בי, חלאה!" זה באמת הקול שלי? הגרסה האמיצה הזאת שלי באמת היתה חייבת לסתום את הפה. היא עוד תהרוג אותי.

התכוננתי לתגובת נקם כלשהי, אבל זה לא קרה. במקום זאת שמעתי פרץ צליל קל, כאילו הוא צוחק. בן זונה מטורף.

הוא גזר את החולצה ממני, לאט, בזהירות, ואני תהיתי אם הוא מתענג על הבהלה שלי. המחשבה לקחה אותי למקומות שהוריתי לעצמי לא להגיע אליהם. ואז הוא הוריד ממני את החצאית. אף על פי שנאבקתי, המאמצים שלי היו פתטיים. כשהזרועות שלי הפריעו לו, הוא הרחיק אותן כמעט ללא מאמץ. כשהרמתי ברכיים, הוא פשוט לחץ אותן בחזרה למטה.

הוא עדיין לא שם פקק באמבטיה כך שהמים לא גאו. קור הימם אותי כשישבתי שם בבגדים תחתונים. הוא הושיט יד לחזייה שלי ואני הפסקתי לנשום, ורק רעדתי ללא שליטה.

"אל תילחצי," הוא אמר בקול מרגיע.

"בבקשה," הצלחתי לבטא בין יפחות בכי. "בבקשה — מה שזה לא יהיה שאתה חושב שאתה צריך לעשות, אתה לא באמת חייב. בבקשה, פשוט תן לי ללכת ואני לא אספר לאף אחד, אני נשבעת... אני נשבעת לך."

הוא לא ענה לי. הוא הכניס את המספריים בין השדיים שלי וגזר את החזייה. הרגשתי בשדיים גולשים החוצה וגל חדש של בכי הציף אותי.

"לא-לא, אל תיגע בי!" בבת אחת הוא תפס בפטמות שלי וצבט אותן. צרחתי מהלם ומהפתעה, ותחושות מציפות אותי.

הוא רכן קרוב לאוזן ולחש: "את רוצה שאני אעזוב?"

הנהנתי בלי יכולת לבטא מילים.

"כן, בבקשה?" הוא צבט את הפטמות יותר בכוח.

"כן! בבקשה!" בכיתי.

"את תהיי ילדה קטנה וטובה?" אמר הקול שלו, ושוב היה ספוג אדישות צוננת שעמדה בסתירה לעדינות שניסה להפגין קודם לכן.

"כן." יבבתי דרך שיניים חשוקות והצלחתי להניח את הידיים שלי על שלו. ידיו היו ענקיות והחזיקו בי בכוח. אפילו לא ניסיתי להרחיק את הידיים שלו. לא היה סיכוי שהוא ירפה ממני.

"ילדה טובה," הוא השיב בלעג. אבל לפני שהרפה מהפטמות המסכנות שלי, הוא עיסה את הבליטות הרגישות והדואבות בכפות ידיו.

נדמה היה שאין קץ לדמעות כשהכרחתי את עצמי להיכנע לצד הרחום יותר שלו. ישבתי בשקט וניסיתי לא להביא על עצמי עוד מנת ענישה. בזמן שהסיר את שרידי החזייה שלי וחתך מעליי את התחתונים, הרגשתי מתכת צוננת מחליקה כנגד העור, בקצוות החדים החותכים את הבד, ואולי יחתכו גם אותי אם אתנגד יותר מדי.

אחרי שריסס אותי במה שהיה כנראה טוש, סוף סוף הוא סגר את פתח הניקוז בפקק. המים היו חמימים למדי, נעימים יותר מהאוויר על העור החשוף, אבל מרוב פחד לא הייתי מסוגלת לחוש הקלה על כך שאני עדיין שלמה ויחסית לא פגועה. בכל פעם שהמים נגעו בחתך או באזור כלשהו שלא קלטתי שנפגע, זה צרב ואני נרתעתי.

ניסיתי לשלוט בבכי ולדבר בקול רגוע. "אתה מוכן בבקשה רק להוריד את כיסוי העיניים? אני ארגיש יותר טוב אם אוכל לראות מה קורה." בלעתי בגרון יבש. "אתה לא תפגע בי... נכון?" השיניים שלי נקשו בזמן שחיכיתי לתגובה. עדיין עיוורת, עדיין לכודה.

הוא שתק רגע, אבל אז אמר: "את חייבת להישאר עם הכיסוי. לגבי פגיעה בך, נכון לעכשיו תיכננתי רק לנקות אותך. אבל תביני שיש השלכות להתנהגות שלך, ואם תעשי משהו לא בסדר, את תיענשי." הוא לא חיכה שאגיב. "אז אל תזוזי ואני לא אצטרך לפגוע בך."

הוא התחיל לנקות אותי בסבון נוזלי בריח מנטה ולבנדר. הניחוח פרח בחשכה; הוא מילא את החדר, עטף את העור שלי. כמו הקול שלו. פעם אהבתי ריח לבנדר. אבל לא עוד, עכשיו תיעבתי אותו.

כשהוא עבר על השדיים שלי, לא הצלחתי לעמוד בדחף לנסות שוב ללכוד את הידיים שלו בשלי. בלי לומר מילה, הוא חילץ יד אחת מכוסה סבון ולחץ על מפרק היד שלי עד שהרפיתי מהאחרת.

מאוחר יותר הוא סטר לירך שלי כשלא הפסקתי לסגור את הרגליים ולא נתתי לו לנקות ביניהן. החלק הזה שלי היה פרטי. איש לא ראה אותו מלבדי, לא מאז שהייתי ילדה. איש לא נגע בו; אפילו אני לא חקרתי אותו במלואו. ועכשיו אדם זר, מישהו שהזיק לי, לומד להכיר... אותי. הרגשתי מחוללת, והתחושה הזכירה לי עבר שזמן רב התאמצתי לשכוח. נאבקותי, אבל עם כל נגיעה, עם כל פלישה, הגוף שלי השתייך קצת יותר לו, מאשר לי. לא הצלחתי להפסיק לרעוד.

ואז זה נגמר. הוא הוציא את הפקק מהאמבטיה, הוציא אותי, ניגב אותי, סירק לי את השיער, מרח משחה על השריטות ונתן לי חלוק ללבוש. הייתי מבועתת, מבוישת, מותשת ועיוורת, ועדיין שמחתי להרגיש נקייה — לפחות מבחוץ.

הקול שלו היה משב קליל כנגד צווארי כשעמדתי מולו ללא תמיכה. "בואי איתי." לא היתה לי ברירה, נתתי לו לאחוז ביד שלי ולהוביל אותי בחשכה אל מחוץ לחדר האמבטיה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן